

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1:

กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

FACTORS AFFECTING ENGLISH LANGUAGE LEARNING ANXIETY OF FIRST YEAR STUDENTS: A CASE STUDY OF PHRANAKORN SI AYUTTHAYA RAJABHAT UNIVERSITY

ศิรินันท์ นุญภูเขียว

Sirinan Nuypukiaw

สาขาวิชาภาษาอังกฤษ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

sirinunn.49010110132@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 2) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 3) วิเคราะห์ความเหมือนและความแตกต่างของปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในแต่ละคณะ

กลุ่มตัวอย่างคือนักศึกษาปี 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา (มรภ. อยุธยา) จาก 4 คณะคือ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ จำนวน 123 คน คณะครุศาสตร์ จำนวน 66 คน คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 50 คน และคณะวิทยาการจัดการ จำนวน 74 คน รวม 313 คน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบชั้นภูมิ และผู้ตอบแบบสัมภาษณ์ คณะละ 2 คน จำนวน 8 คน เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยคือ 1) แบบสอบถามความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษซึ่งผ่านการตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และวิเคราะห์หาค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม โดยมีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.95 และ 2) แบบสัมภาษณ์ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยผ่านการทดลองใช้ก่อนนำมาปรับปรุงเป็นแบบสัมภาษณ์ฉบับจริง

ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษา ชั้นปีที่ 1 มรภ.อยุธยา มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูง 2) ปัจจัยที่ก่อให้เกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษคือ ความประหม่าในการสื่อสาร การประเมินผลเชิงลบ ความคาดหวังสูง ความวิตกกังวลในการสอบและกลัวการสอบตก ลักษณะของครูผู้สอน วิธีการสอน การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน ระดับความสบายใจเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษาและ แรงบันดาลใจและทัศนคติของผู้เรียน 2) นักศึกษาปี 1 แต่ละคณะมีปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลที่เหมือนกันคือ ความประหม่าในการสื่อสาร ความคาดหวังสูง ความวิตกกังวลในการสอบ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียนและ ระดับความสบายใจเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา แต่มีปัจจัยที่แตกต่างกันคือ วิธีการสอน แรงบันดาลใจและทัศนคติของผู้เรียนและ การประเมินผลเชิงลบ

คำสำคัญ : ความวิตกกังวล การเรียนภาษาอังกฤษ พระนครศรีอยุธยา Foreign Language Classroom Anxiety Scale (FLCAS)

Abstract

The purposes of this study were: 1) to explore the language learning anxiety level of 1st year students in Phranakorn Si Ayutthaya Rajabhat University (ARU), 2) to study factors affecting student language learning anxiety, and 3) to find the similarities and differences of factors affecting student language learning anxiety from each faculty.

In this study, the sample was 313 first year students at Phranakorn Si Ayutthaya Rajabhat University. They were selected by stratified random sampling. The interviewed participants were 8 first year students at ARU (2 students from each faculty). Data collection in this study consisted of 1) the Foreign Language Classroom Anxiety Scale (FLCAS) which was both valid and reliable with a Cronbach's alpha coefficient of 0.95 and 2) A list of the interview questions: factors affecting student language learning anxiety questions. The interview questions were piloted prior adopting.

The major results showed that 1) the 1st year students had high levels of language learning anxiety. 2) Factors affecting student language learning anxiety were communication apprehension, fear of negative evaluation, high expectation, test anxiety and fear of failing the course, style of teacher, classroom procedures, teacher-student interaction, level of comfort when interacting with native speakers, and motivation and attitudes of the students. 3) The similarities of factors affecting student language learning anxiety from each faculty included communication apprehension, high expectation, test anxiety and fear of failing the course, teacher-student interaction, and level of comfort when interacting with native speakers. And the differences of the factors covered classroom procedures, motivation and attitudes of the students, and the fear of negative evaluation.

Keyword: Anxiety, English language learning, Foreign Language Classroom Anxiety Scale (FLCAS), Phranakorn Si Ayutthaya

บทนำ

ในปัจจุบันภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญทั้งในประเทศและต่างประเทศ ซึ่งมีการติดต่อสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษกันอย่างกว้างขวาง อาทิเช่น ทางอินเทอร์เน็ต เว็บไซต์ อีเมลล์ และทางโทรศัพท์มือถือ (Lai, Lin, & Kersten, 2010) ยิ่งไปกว่านั้นยังมีมากกว่า 70 ประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติ (Crystal, 2003) ประเทศไทยก็เป็นอีกหนึ่งประเทศที่ได้รับบอทธิพลและเห็นความสำคัญของภาษาอังกฤษ เนื่องจากปัจจุบันประเทศไทยเป็นส่วนหนึ่งของ AEC หรือ ASEAN Economic Community (ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน) เพื่อพัฒนาประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ให้มีศักยภาพและเข้มแข็งในทุก ๆ ด้าน ภายใต้ประชาคมนี้อังกฤษจะกลายเป็นภาษาราชการสำหรับประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ด้วยเหตุนี้ประเทศไทยจึงมีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาศักยภาพด้านการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนนักศึกษาให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น (เสริมศักดิ์ พงษ์พานิช, 2556)

สำหรับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยนั้น ตั้งแต่พุทธศักราช 2438 รัฐบาลไทยได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นหนึ่งในรายวิชาที่ต้องสอนในหลักสูตรขั้นพื้นฐานเป็นระยะเวลาอันยาวนานของประเทศ (อรพรรณ วีระวงศ์, 2547) ปัจจุบันการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยได้อยู่ภายใต้แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 9 ตั้งแต่ปี พ.ศ.

2545-2549 (ฉันทิ นำแสง, 2554) ภายใต้แผนนี้นักเรียนไทยทุกคนจำเป็นต้องเรียนภาษาอังกฤษนับตั้งแต่ระดับประถมศึกษา มัธยมศึกษา หรือวิทยาลัย ไปจนถึงระดับมหาวิทยาลัย ยิ่งไปกว่านั้นนักศึกษาไทยในทุกสาขาวิชาต้องเรียนภาษาอังกฤษเป็นวิชาเลือกพื้นฐานเช่นกัน ด้วยเหตุนี้จะไม่ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการศึกษาของประเทศไทยเป็นอันมาก อย่างไรก็ตามมีการพบปัญหาในการเรียนภาษาอังกฤษในการศึกษาไทยเกิดขึ้นมากมาย เนื่องจากภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาแม่ของนักเรียนนักศึกษาเหล่านั้นจึงส่งผลให้นักเรียนส่วนใหญ่ไม่มั่นใจในความสามารถในการใช้ภาษาของตน และส่งผลให้เกิดความวิตกกังวลในการใช้ภาษาของตนเองตามมา (บัญชาการ เสมอเพชรและพลังโชค แหวนเพชร, 2556, Tum, 2012)

ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาของนักเรียน

Horwitz Horwitz และ Cope (1986, p. 31) ได้นิยาม ความวิตกกังวลในการใช้ภาษาไว้ว่าเป็น “ส่วนประกอบของทัศนคติส่วนบุคคล ความเชื่อ ความรู้สึก และพฤติกรรมต่างๆที่เกี่ยวข้องเนื่องมาจากการเรียนภาษาต่างประเทศ และเกิดขึ้นในระหว่างกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ” ซึ่งความวิตกกังวลประเภทนี้มีมักพบเจอได้อย่างกว้างขวางในวงการการศึกษา มีงานวิจัยได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษและพบว่าความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษมักเกิดขึ้นจากหลายสาเหตุทั้งปัจจัยภายในห้องเรียน (ได้แก่ ผู้เรียน ผู้สอน การปฏิบัติการสอน) และปัจจัยภายนอกห้องเรียน (ได้แก่ สังคม และ วัฒนธรรม) (MacIntyre, 1995)

ปัจจัยภายในห้องเรียน ประการแรกคือ ผู้เรียน โดยส่วนใหญ่มักเกี่ยวข้องกับการที่ผู้เรียนมีความภูมิใจในตนเองต่ำ ปัญหาสัมพันธภาพระหว่างบุคคล และความเชื่อของผู้เรียน (Young, 1991) ประการที่สองคือ ครูผู้สอน กล่าวคือ ความเชื่อที่ว่าครูผู้สอนควรได้รับความเกรงกลัวจากผู้เรียนในขณะที่สอน ซึ่งความเชื่อเหล่านั้นสามารถส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาขึ้นมาในภายหลัง (Young, 1991) และประการสุดท้ายคือ การปฏิบัติการสอน เนื่องจากกิจกรรมการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับสี่ทักษะ ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนสามารถส่งผลให้เกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาขึ้นมาได้ (Lee, 1999)

ปัจจัยภายนอกห้องเรียน ที่มีส่วนทำให้ผู้เรียนเกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษา คือ ลักษณะเฉพาะด้านสังคมและวัฒนธรรม กล่าวคือ พื้นฐานด้านวัฒนธรรมของผู้เรียนสามารถส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาได้ เช่น ความถี่และคุณภาพในใช้ภาษาของผู้เรียนกับเจ้าของภาษานั้นๆ บรรยากาศในห้องเรียนที่เต็มไปด้วยการแข่งขัน ความยากในการเข้าถึงครูผู้สอน และความเป็นไปได้ที่จะเกิดความอับอายในระหว่างทำกิจกรรมในห้องเรียน (MacIntyre, 1995) อย่างไรก็ตามปัจจัยเหล่านั้นสามารถส่งผลกระทบต่อตัวผู้เรียนตามมา

ผลกระทบเชิงลบ ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษมีส่วนทำให้ผู้เรียนตัดสินใจลาออกจากสาขานั้นๆก่อนสำเร็จการศึกษา ซึ่ง MacIntyre (1995) ได้อธิบายผลกระทบด้านลบที่สามารถเกิดจากความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอยู่ 4 ประเภทหลักๆ คือ 1) ผลกระทบด้านวิชาการ เช่น ผู้เรียนที่มีความวิตกกังวลสูงมักจะมีผลการเรียนที่ค่อนข้างต่ำ (Price, 1991) 2) ผลกระทบด้านความรู้ เช่น ผู้เรียนที่มีความวิตกกังวลสูงมักจะมีปัญหาเกี่ยวกับระบบการรับสารหรือรับข้อมูลใหม่ (MacIntyre, 1995) 3) ผลกระทบด้านสังคม เช่น บรรยากาศที่เต็มไปด้วยการแข่งขันภายในห้องเรียนส่งผลให้ผู้เรียนพยายามหลีกเลี่ยงการสื่อสารเป็นภาษาต่างประเทศ และกลายเป็นคนเงียบขรึม และ 4) ผลกระทบส่วนบุคคล เช่น ผู้เรียนมีปัญหาในการโต้ตอบ อาจมีอาการหัวใจเต้นแรงและมือสั่นจนไม่สามารถควบคุมได้

สืบเนื่องมาจากสาเหตุและผลกระทบต่อความวิตกกังวลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจในการทำวิจัยด้านความวิตกกังวลในบริบทของราชภัฏพระนครศรีอยุธยา ซึ่งมีความเป็นไปได้สูงว่านักศึกษาในคณะต่างๆสามารถเกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษจากปัจจัยต่างๆแตกต่างกันไป และจากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวข้องในอดีต ผู้วิจัยพบว่ายังมีงานวิจัยจำนวนน้อยที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาราชภัฏพระนครศรีอยุธยา

ดังนั้นงานวิจัยชิ้นนี้จึงถูกสร้างขึ้นและเพื่อเป็นประโยชน์ต่ออาจารย์ นักศึกษา และผู้บริหารที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับวิชาภาษาอังกฤษและภาษาอื่นๆ อีกทั้งเป็นแนวทางในการป้องกันและแก้ไขปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของมหาวิทยาลัยสืบต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1
2. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1
3. เพื่อวิเคราะห์ความเหมือนและความแตกต่างของปัจจัยที่ส่งผลต่อการเกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในแต่ละคณะ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบประสานวิธี (Mixed method) โดยแบ่งการวิจัยเป็น 2 ส่วนคือ การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative) โดยอาศัยเครื่องมือการวิจัยคือแบบสอบถามและแบบสัมภาษณ์ ดังนี้

ส่วนที่ 1 การวิจัยเชิงปริมาณ ใช้การสุ่มกลุ่มตัวอย่างของ Yamane (1970) จากฐานประชากรจำนวนนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในมหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา (มรภ. อยุธยา) จำนวนทั้งสิ้น 1,441 คน ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้จำนวน 313 คนซึ่งมีค่าความคลาดเคลื่อนของการประมาณค่าที่ร้อยละ 5 หรือที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 จากนั้นใช้การสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified random sampling) เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างตามสัดส่วนจำนวนประชากรของแต่ละคณะตามความเหมาะสม ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 : จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ได้จากการสุ่ม

คณะ	จำนวนประชากร	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	566	123
คณะครุศาสตร์	304	66
คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	231	50
คณะวิทยาการจัดการ	340	74
รวม	1,441	313

โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) แบบ Likert Scale เป็นเครื่องมือในการวิจัย ซึ่งใช้เกณฑ์การวัดระดับความวิตกกังวลตามแนวคิดของ Pinel (2006) และ Lugossy Horvath และ Nikolov (2009) (ดังตารางที่ 2) ออกเป็นสองระดับหลักๆคือความวิตกกังวลในระดับสูงและระดับต่ำ

ตารางที่ 2 : เกณฑ์การวัดระดับความวิตกกังวลในงานวิจัยนี้

ระดับ	เกณฑ์การให้คะแนน	คะแนนรวม	คะแนนเฉลี่ย
สูง	ค่อนข้างวิตกกังวล – วิตกกังวลมาก	100 – 165	3.01 – 5.00
ต่ำ	ไม่มีความวิตกกังวล – วิตกกังวลเล็กน้อย	33 – 99	1.00 – 3.00

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้แบบสอบถามความวิตกกังวลที่พัฒนาโดย Horwitz Horwitz และ Cope (1986) และแบบสอบถามความวิตกกังวลฉบับแปลของ ปงักร กิจทวี (2554) ทั้งนี้ได้มีการตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถามด้วยวิธีการดังต่อไปนี้ 1) แบบสอบถามความวิตกกังวลมีค่าความตรงและค่าความเที่ยงที่ค่อนข้างสูง กล่าวคือมีค่า Cronbach's

Alpha ที่ 0.93 (Horwitz et al., 1986) และมีค่าความเที่ยงที่ 0.83 ($p < .01$) (Aida, 1994) 2) ตรวจสอบคุณภาพแบบสอบถามฉบับแปลอย่างละเอียดและ 3) ทดลองใช้แบบสอบถามฉบับแปลกับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่กำลังเรียนภาษาอังกฤษจำนวน 30 คนและนำผลที่ได้ไปปรับปรุงแบบสอบถามดังกล่าวต่อไป

ส่วนที่ 2 การวิจัยเชิงคุณภาพ เลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling) โดยเลือกนักศึกษา มรภ. อยุธยา ชั้นปีที่ 1 จำนวน 8 คน จาก 4 คณะได้แก่ 1) คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ 2) คณะครุศาสตร์ 3) คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และ 4) คณะวิทยาการจัดการ คณะละ 2 คนโดยใช้แบบสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือการวิจัย

ผู้วิจัยได้พัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยโดยวิธีการดังต่อไปนี้ 1) สร้างคำถามสัมภาษณ์จำนวน 12 ข้อ ซึ่งครอบคลุมคำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล และคำถามเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวล 2) นำแบบสัมภาษณ์ไปตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย และผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับหัวข้อในการวิจัยดังกล่าว และ 3) นำแบบสัมภาษณ์ไปทดลองใช้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่กำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษจำนวน 4 คน และนำผลที่ได้มาปรับปรุงแบบสัมภาษณ์ในการต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ ผู้วิจัยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปแปลความหมายข้อมูลที่ประมวลผลแล้วตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการวิจัยการใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลได้เลือกใช้สถิติโดยพิจารณาถึงวัตถุประสงค์และความเหมาะสมของข้อมูลสถิติที่ได้นำมาวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) โดยใช้จำนวน ความถี่ ร้อยละค่าสูงสุด ค่าต่ำสุด ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานในการอธิบายข้อมูลส่วนบุคคล และระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยมีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพจากข้อเสนอแนะในแบบสอบถามและ ข้อมูลการสัมภาษณ์โดยการใช้การวิเคราะห์สาเหตุและผล (Cause and Effect Analysis) และมีการตรวจสอบข้อมูลเพื่อให้ผู้วิจัยเกิดความมั่นใจว่าข้อมูลมีความถูกต้อง โดยการตรวจสอบสามเส้าด้านข้อมูล จะเน้นการตรวจสอบข้อมูลที่ได้จากนักศึกษาปีที่ 1 จาก 4 คณะนั้นว่ามีความเหมือนหรือต่างกัน ซึ่งถ้าทุกแหล่งข้อมูลพบว่าได้ข้อค้นพบมาเหมือนกัน แสดงว่าข้อมูลที่ผู้วิจัยได้มามีความถูกต้อง

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1: กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา” ในครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบผสานวิธี ซึ่งผู้วิจัยอาศัยแบบสอบถามในการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา โดยจัดเก็บข้อมูลแบบสอบถามทั้งสิ้นจำนวน 313 คน และใช้วิธีการสุ่มแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) เพื่อให้ได้สัดส่วนของประชากรที่เป็นตัวแทนตอบแบบสอบถามในครั้งนี้เหมาะสม อีกทั้งผู้วิจัยอาศัยแบบสัมภาษณ์ในการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ โดยผลการศึกษาแบ่งออกเป็น 3 ตอน คือ 1) ระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 2) ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 3) การวิเคราะห์ความเหมือนและความแตกต่างของปัจจัยที่ส่งผลต่อการเกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในแต่ละคณะ

กลุ่มตัวอย่างในแต่ละคณะส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย โดยเป็นเพศหญิงจำนวน 224 คน คิดเป็นร้อยละ 71.57 และเป็นเพศชายจำนวน 89 คน คิดเป็นร้อยละ 28.43 และกลุ่มตัวอย่างในทุกคณะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมากกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างของคณะครุศาสตร์มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงที่สุด จำนวน 38 คน

คิดเป็นร้อยละ 61.29 ถัดมาคือคณะวิทยาการจัดการ จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 31.17 และกลุ่มตัวอย่างของคณะมนุษยศาสตร์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำที่สุด จำนวน 91 คน คิดเป็นร้อยละ 72.8 ถัดมาคือคณะวิทยาศาสตร์ จำนวน 31 คน คิดเป็นร้อยละ 68.89

ระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

ความประหม่าในการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 ทุกคณะมีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษทุกประเภทอยู่ในระดับสูง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่มีระดับความวิตกกังวลเกี่ยวกับความประหม่าในการสื่อสารสูงที่สุดคือ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ (\bar{X} = 3.30) คณะครุศาสตร์ (\bar{X} = 3.23) คณะวิทยาศาสตร์ (\bar{X} = 3.19) คณะวิทยาการจัดการ (\bar{X} = 3.16) ตามลำดับ

ความวิตกกังวลในการสอบ ผลการวิจัยชี้ให้เห็นว่านักศึกษาทุกคณะมีความวิตกกังวลในการสอบอยู่ในระดับสูง กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างคณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์มีความวิตกกังวลในการสอบสูงที่สุด (\bar{X} = 3.26) ลำดับต่อมาคือคณะวิทยาศาสตร์ (\bar{X} = 3.14) คณะครุศาสตร์ (\bar{X} = 3.28) และคณะวิทยาการจัดการ (\bar{X} = 3.21) ตามลำดับ

ความกลัวถูกประเมินทางลบ พบว่านักศึกษาจากทุกคณะมีความกลัวถูกประเมินทางลบอยู่ในระดับสูง ซึ่งนักศึกษาของคณะวิทยาศาสตร์มีความกลัวถูกประเมินทางลบสูงที่สุด (\bar{X} = 3.42) ต่อมาคือ คณะมนุษยศาสตร์ (\bar{X} = 3.29) คณะครุศาสตร์ (\bar{X} = 3.09) และคณะวิทยาการจัดการ (\bar{X} = 3.06) ตามลำดับ ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 : ระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นรายประเภทของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

คณะ	ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1								
	ความประหม่าในการสื่อสาร			ความวิตกกังวลในการสอบ			ความกลัวถูกประเมินทางลบ		
	M	SD	แปลผล	M	SD	แปลผล	M	SD	แปลผล
คณะมนุษยศาสตร์	3.30	1.1222	สูง	3.26	1.142	สูง	3.29	1.142	สูง
คณะครุศาสตร์	3.23	0.9781	สูง	3.09	0.994	สูง	3.28	1.003	สูง
คณะวิทยาศาสตร์	3.19	1.136	สูง	3.14	1.121	สูง	3.42	1.115	สูง
คณะวิทยาการจัดการ	3.16	0.9781	สูง	3.06	0.994	สูง	3.21	1.003	สูง

$n = 313$

ปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1

จากการสัมภาษณ์นักศึกษา มรภ. อยุธยา ชั้นปีที่ 1 จาก คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ คณะครุศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และคณะวิทยาการจัดการ คณะละ 2 คน จำนวน 8 คน ผลการวิจัยมีดังต่อไปนี้

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษจากปัจจัยต่อไปนี้

- 1) ความประหม่าในการสื่อสาร นักศึกษามักจะรู้สึกตื่นเต้นเมื่อต้องพูดหน้าห้องเรียนภาษาอังกฤษ
- 2) การประเมินผลเชิงลบ นักศึกษากลัวที่จะพูดผิดหน้าชั้นเรียนและถูกเพื่อนหัวเราะอีกทั้งกลัวถูกเพื่อนมองว่าตนอยากไอ้อวดความสามารถ จึงไม่กล้าที่จะพูดกับเพื่อนในห้องด้วยภาษาอังกฤษ
- 3) ความคาดหวังสูง นักศึกษาทั้งสองคนคิดว่ามีนักเรียนคนอื่นเรียนภาษาได้ดีกว่า
- 4) ความวิตกกังวลในการสอบและกลัวการสอบตก นักศึกษาทั้งสองคนกล่าวว่าตนเองมักจะกังวลว่าจะสอบตกในรายวิชาภาษาอังกฤษ

- 5) ลักษณะของครูผู้สอน นักศึกษาจะรู้สึกเครียดและกดดันเมื่อต้องเรียนกับอาจารย์ที่ค่อนข้างเคร่งเครียด และอาจารย์ที่ซัดส่าหน้าไม่พอใจเมื่อนักศึกษาไม่สามารถสื่อสารกับอาจารย์เป็นภาษาอังกฤษได้
- 6) การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน นักศึกษารู้สึกรำคาญและวิตกเมื่อฟังอาจารย์พูดและไม่สามารถเข้าใจได้
- 7) ระดับความสบายใจเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา เนื่องจากนักศึกษาไม่ค่อยได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา และส่วนมากแค่ทักทายกับอาจารย์ชาวต่างชาติและบอกทางนักท่องเที่ยวเท่านั้น จึงทำให้รู้สึกเขินอายเมื่อต้องมีการปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา

คณะวิทยาศาสตร์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษจากปัจจัยต่อไปนี้

- 1) ความประหม่าในการสื่อสาร นักศึกษามักจะรู้สึกตื่นเต้นเมื่อต้องพูดหน้าห้องเรียนเป็นภาษาอังกฤษและรู้สึกตื่นเต้นเมื่อต้องพูดฉบับพลันโดยไม่มีการเตรียมตัวก่อนล่วงหน้า
- 2) การประเมินผลเชิงลบ นักศึกษากลัวข้อผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นได้ของตนเองถ้าไม่ได้เตรียมตัวมาก่อนล่วงหน้า
- 3) ความคาดหวังสูง นักศึกษากลัวตอบคำถามภาษาอังกฤษไม่ได้ และหากต้องใช้เวลาในการคิดนานจะรู้สึกกดดันเครียดขึ้นได้
- 4) ความวิตกกังวลในการสอบและกลัวการสอบตก โดยนักศึกษาระบุว่าตนเองมักจะรู้สึกตื่นเต้นและกลัวทำข้อสอบไม่ได้เสมอ
- 5) ลักษณะของครูผู้สอน นักศึกษามักจะรู้สึกกดดันกับอาจารย์ที่ชอบดุ และชี้ให้ตอบตลอดเวลา โดยที่สอนไม่เข้าใจ และไม่ให้เวลาในการเตรียมตัวก่อนตอบคำถาม
- 6) วิธีการสอน นักศึกษารู้สึกกังวลกับการฟังที่มีเนื้อหาค่อนข้างยากเพราะรู้สึกว่าตนฟังไม่ค่อยรู้เรื่อง
- 7) การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน โดยเมื่อนักศึกษาไม่สามารถเข้าใจทุกคำพูดที่ครูพูดได้ ส่งผลให้ไม่มีสมาธิในการเรียนและ เรียนได้ไม่เข้าใจ
- 8) ระดับความสบายใจเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา เนื่องจากนักศึกษาไม่ค่อยได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา ส่วนมากเป็นการบอกทางนักท่องเที่ยว เมื่อต้องมีการปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษาจึงมักจะรู้สึกตื่นเต้น กลัวพูดผิด และสื่อสารไม่รู้เรื่อง

คณะครุศาสตร์ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษจากปัจจัยต่อไปนี้

- 1) ความประหม่าในการสื่อสาร เมื่อต้องพูดในห้องเรียนภาษาอังกฤษ นักศึกษามักจะรู้สึกตื่นเต้นเป็นกังวลไม่กล้าแสดงออก และกลัวพูดผิดแล้วส่งผลให้ความหมายเปลี่ยน
- 2) การประเมินผลเชิงลบ นักศึกษามักจะรู้สึกตื่นเต้นและกลัวที่จะพูดผิดหน้าชั้นเรียน เพราะรู้สึกว่า การพูดผิดส่งผลให้ความหมายเปลี่ยน และทำให้เพื่อนหัวเราะตนได้
- 3) ความคาดหวังสูง นักศึกษาทั้งคู่คิดว่ามีนักเรียนคนอื่นเรียนภาษาได้ดีกว่าตน
- 4) ความวิตกกังวลในการสอบและกลัวการสอบตก นักศึกษารู้สึกตื่นเต้นเมื่อต้องทำข้อสอบภาษาอังกฤษ เนื่องจากกลัวทำข้อสอบไม่ได้และจะสอบตกในรายวิชาภาษาอังกฤษ
- 5) วิธีการสอน โดยนักศึกษามักจะรู้สึกเครียดที่ต้องเรียนกับอาจารย์ที่เน้นสอนเฉพาะไวยากรณ์ที่ยากจนเกินไป
- 6) การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน นักศึกษามักจะมีความวิตกกังวลเมื่อฟังที่อาจารย์พูดไม่รู้เรื่อง และส่งผลให้เรียนไม่เข้าใจ
- 7) ระดับความสบายใจเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา นักศึกษาทั้งสองคนไม่ค่อยได้มีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา ส่วนมากจะแค่บอกทางชาวต่างชาติ และหากต้องมีการปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา จะรู้สึกตื่นเต้น เขินอาย กลัวพูดผิด และทำให้ชาวต่างชาติไม่เข้าใจในสิ่งที่ตนพูด

8) แรงบันดาลใจและทัศนคติของผู้เรียน นักศึกษามีความรู้สึกกังวลเมื่อต้องเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษ เพราะมองว่าวิชาภาษาอังกฤษยากมากและไม่ใช้วิชาที่ตนถนัดและชื่นชอบ

คณะวิทยาการจัดการ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษจากปัจจัยต่อไปนี้

- 1) ความประหม่าในการสื่อสาร นักศึกษาจะรู้สึกอายเขินบ้างเมื่อต้องพูดในห้องเรียนภาษาอังกฤษ
- 2) ความคาดหวังสูง นักศึกษาทั้งคู่มองคิดว่านักเรียนคนอื่นเรียนภาษาได้ดีกว่าตน
- 3) ความวิตกกังวลในการสอบและกลัวการสอบตก นักศึกษารู้สึกค่อนข้างเกร็งและกดดันเมื่อต้องทำข้อสอบภาษาอังกฤษ
- 4) ลักษณะของครูผู้สอน นักศึกษาค่อนข้างกดดันเมื่อต้องเรียนกับอาจารย์ที่ชอบพูดจาไม่ดี และอาจารย์ที่คอยแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเองในห้องเรียนเสมอแล้วทำให้มักจะรู้สึกอาย
- 5) การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน นักศึกษารู้สึกเป็นกังวลใจบ้างเมื่อฟังและแปลที่อาจารย์พูดไม่ได้
- 6) ระดับความสบายใจเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา เนื่องจากนักศึกษาไม่ค่อยมีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา ส่วนมากจะแค่ทักทายกับอาจารย์ต่างชาติเท่านั้น หากจำเป็นต้องติดต่อสื่อสารกับอาจารย์ชาวต่างชาติจะรู้สึกเกร็ง ใจไม่มั่นใจ และกลัวพูดผิด
- 7) แรงบันดาลใจและทัศนคติของผู้เรียน โดยนักศึกษามีความรู้สึกว่าวิชาภาษาอังกฤษค่อนข้างยาก และหากต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มมากขึ้นก็จะรู้สึกรำคาญใจเพราะส่วนตัวไม่ชอบวิชานี้ตั้งแต่นั้น

การวิเคราะห์ความเหมือนและความแตกต่างของปัจจัยที่ส่งผลต่อการเกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในแต่ละคณะ

จากปัจจัยที่ส่งผลต่อการเกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ของแต่ละคณะ พบว่ามีความเหมือนและความแตกต่างของปัจจัยของแต่ละคณะดังต่อไปนี้

ความเหมือนของปัจจัยที่ส่งผลต่อการเกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในแต่ละคณะ พบว่า กลุ่มตัวอย่างของนักศึกษาจากทั้ง 4 คณะมีปัจจัยที่ส่งผลต่อการเกิดความวิตกกังวลที่เหมือนกันคือ

- 1) ความประหม่าในการสื่อสาร โดยนักศึกษาทุกคนมีความคิดเห็นตรงกันว่ามักจะมีรู้สึกตื่นเต้นเมื่อต้องพูดหน้าห้องเรียนภาษาอังกฤษ
- 2) ความคาดหวังสูง นักศึกษาทุกคนมีความคิดเห็นตรงกันอีกว่านักศึกษาทั้งคู่คิดว่ามีนักเรียนคนอื่นเรียนภาษาได้ดีกว่าตน จึงเกิดความวิตกกังวลขึ้น
- 3) ความวิตกกังวลในการสอบและกลัวการสอบตก นักศึกษาแต่ละคณะมีความคิดเห็นคล้ายคลึงกันว่ามักจะมีรู้สึกตื่นเต้นเมื่อต้องทำข้อสอบภาษาอังกฤษ เนื่องจากกลัวที่จะทำข้อสอบไม่ได้
- 4) การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน นักศึกษาจากทั้ง 4 คณะมีความเห็นคล้ายกันว่าตนมักจะเกิดความวิตกกังวลขึ้นเมื่อไม่สามารถเข้าใจทุกคำพูดของอาจารย์ได้และส่งผลให้เรียนได้ไม่เข้าใจ
- 5) ระดับความสบายใจเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา นักศึกษาทุกคนยังลงความเห็นตรงกันว่าตนไม่ค่อยมีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา ส่วนมากจะมีโอกาสแค่ทักทายกับอาจารย์ชาวต่างชาติหรือแค่บอกทางนักท่องเที่ยวต่างชาติเท่านั้น เมื่อต้องมีการปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา จึงทำให้รู้สึกเขินอายและกลัวสื่อสารได้ไม่รู้เรื่อง

ความแตกต่างของปัจจัยที่ส่งผลต่อการเกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในแต่ละคณะ พบว่า กลุ่มตัวอย่างของนักศึกษาบางคณะมีปัจจัยที่ส่งผลต่อการเกิดความวิตกกังวลแตกต่างจากคณะอื่น คือ

- 1) วิธีการสอน มีเพียงคณะวิทยาศาสตร์และคณะครุศาสตร์เท่านั้นที่มีความวิตกกังวลในเรื่องวิธีการสอนของครูผู้สอน โดยลงความเห็นว่ายากสอนเนื้อหาที่ค่อนข้างเฉพาะด้านและยากเกินไป

2) แรงบันดาลใจและทัศนคติของผู้เรียน เป็นที่น่าสนใจว่ามีเพียงคณะครุศาสตร์และวิทยาการจัดการเท่านั้นที่มีความวิตกกังวลเนื่องจากทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษของตน โดยนักศึกษาทั้งสองคณะเห็นตรงกันว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยากและไม่ใช่วิชาที่ตนถนัดและที่ตนชื่นชอบ

3) การประเมินผลเชิงลบ ทั้งนี้มีเพียงกลุ่มตัวอย่างจาก 3 คณะคือ คณะมนุษยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะครุศาสตร์เท่านั้นที่เกิดความวิตกกังวลจากการที่ตนได้รับการประเมินผลเชิงลบ โดยลงความเห็นคล้ายกันว่ามักจะวิตกกังวลกลัวที่จะพูดผิดหน้าชั้นเรียนและถูกเพื่อนหัวเราะ

4) ลักษณะของครูผู้สอน มีเพียงแค่กลุ่มตัวอย่างจาก 3 คณะคือ คณะมนุษยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะวิทยาการจัดการเท่านั้นที่เกิดความวิตกกังวลจากลักษณะของครูผู้สอนโดยนักศึกษาทั้ง 3 คณะเห็นคล้ายกันว่า จะรู้สึกเครียดและกดดันเมื่อต้องเรียนกับอาจารย์ที่ค่อนข้างเคร่งเครียด ขอบพูดจาไม่ดี หรืออาจารย์ที่ซักสีหน้าไม่พอใจเวลาสื่อกับตนแล้วไม่เข้าใจ

สรุปและอภิปรายผล

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1: กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 2) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 3) วิเคราะห์ความเหมือนและความแตกต่างของปัจจัยที่ส่งผลต่อการเกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในแต่ละคณะ ซึ่งผลการวิจัย อภิปราย และเสนอแนะดังต่อไปนี้

ระดับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จากการตอบแบบสอบถามพบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ส่วนใหญ่มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับสูง ($\bar{X} = 3.17$) ซึ่งผลการวิจัยนี้ได้สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ธันวดี นำแสง (2554) และ Tum (2012) โดยในงานวิจัยของ ธันวดี นำแสง (2554) พบว่านักศึกษาระดับปริญญาตรีในมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรีมีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาที่สูง เนื่องจากจะต้องสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษในห้องเรียน ขณะเดียวกันในงานวิจัยของ Tum (2012) พบว่านักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยนอร์เทิร์นไอริชมีความวิตกกังวลภาษาในระดับสูงเมื่อต้องมีการสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษเช่นกัน อย่างไรก็ตามผลการวิจัยนี้ได้แย้งกับผลการวิจัยของ Yayli (2012) และ Ozuturk และ Hursen (2013) โดย Yayli (2012) พบว่านักเรียนที่ลงทะเบียนภาคฤดูร้อนมีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับปานกลาง อีกทั้ง Ozuturk และ Hursen (2013) พบว่า นักศึกษาชาวตุรกีชั้นปีที่ 1 และ 2 จากมหาวิทยาลัย Cyprus international university มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษในระดับต่ำเช่นกัน

ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 จากการสัมภาษณ์ นักศึกษา มรรภ. อยุธยา ชั้นปีที่ 1 จากทั้ง 4 คณะ ผู้วิจัยพบว่าโดยภาพรวมมี 9 ปัจจัยหลักๆที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ดังต่อไปนี้

- 1) ความประหม่าในการสื่อสาร เป็นความรู้สึกตื่นเต้นเมื่อต้องพูดหน้าห้องเรียนเป็นภาษาอังกฤษหรือต้องพูดฉับพลันโดยไม่มีเตรียมตัวก่อนล่วงหน้า
- 2) การประเมินผลเชิงลบ เกี่ยวกับการกลัวพูดผิดหน้าชั้นเรียนและถูกเพื่อนหัวเราะ
- 3) ความคาดหวังสูง เป็นความคิดเห็นว่ามีนักเรียนคนอื่นเรียนภาษาได้ดีกว่าตนจึงเกิดความวิตกกังวล
- 4) ความวิตกกังวลในการสอบและกลัวการสอบตก การเกิดความวิตกกังวลกลัวที่จะไม่สามารถสอบผ่านรายวิชาภาษาอังกฤษ หรือผ่านการสอบวัดระดับภาษาอังกฤษได้
- 5) ลักษณะของครูผู้สอน การเกิดความวิตกกังวลเมื่อต้องเรียนกับอาจารย์ที่มีบุคลิกเคร่งขรึม มีวุฒิภาวะทางอารมณ์ต่ำ หรือแสดงอาการไม่พอใจออกมาทางสีหน้า
- 6) วิธีการสอน นักศึกษามักจะเกิดอาการเครียดและกังวลเมื่อต้องเรียนวิธีการสอนที่เน้นเนื้อหาค่อนข้างยาก

7) การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน เป็นความวิตกกังวลที่เกิดขึ้นเมื่อนักศึกษาไม่สามารถทำความเข้าใจที่อาจารย์พูดได้

8) ระดับความสบายใจเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา เป็นความวิตกกังวลที่เกิดขึ้น เนื่องจากนักศึกษาไม่มีโอกาสหรือประสบการณ์ในการปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษาจึงส่งผลให้เกิดอาการวิตก ตื่นเต้น และเขินอายขึ้นเมื่อต้องมีการปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา

9) แรงบันดาลใจและทัศนคติของผู้เรียน คือการที่นักศึกษามีความรู้สึกในด้านลบต่อภาษาอังกฤษ โดยการคิดว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ยากและตนไม่ชื่นชอบเป็นการส่วนตัว เมื่อต้องเรียนจึงเกิดความวิตกกังวลขึ้น

ผลการวิจัยดังกล่าวได้สอดคล้องกับกับผลการวิจัยของ Chan และ Wu (2004) และผลการวิจัยของ Ozuturk และ Hursen (2013) โดยในงานวิจัยของ Chan และ Wu (2004) ที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักศึกษาได้หวั่นและพบว่าความวิตกกังวลในการสอบ กลัวการสอบตก ความยากของคำศัพท์ การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน การประเมินผลเชิงลบ และความคาดหวังสูงส่งผลให้นักศึกษาเกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศมากที่สุด และในงานวิจัยของ Ozuturk และ Hursen (2013) ที่ศึกษาเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวตุรกี ด้วยการวิจัยเชิงปริมาณ โดยมีแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 และ 2 จากมหาวิทยาลัย Cyprus international university ก็พบว่า นักศึกษามีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษจากสาเหตุดังต่อไปนี้คือ ความเหมาะสมของกิจกรรมในห้องเรียน ระดับความยากของรายวิชา การจัดการรายวิชา และ พฤติกรรมของครูผู้สอน

ขณะเดียวกัน Kunt และ Tum (2010) ที่ศึกษาเกี่ยวกับสาเหตุของความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศ นักศึกษาของนักศึกษาวิชาชีพครู ชั้นปีที่ 4 ประเทศ North Cyprus ก็พบว่า นักศึกษารู้สึกประหม่าและไม่สบายใจในการเรียนภาษาต่างประเทศด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้ (1) ทัศนคติด้านลบของอาจารย์ชาวต่างชาติ เช่น การดูถูกระดับภาษาของนักศึกษา (2) เพื่อนชาวต่างชาติมีการหัวเราะเยาะเมื่อนักศึกษานั้นๆ พุดผิดในห้องเรียน และถูกมองเป็นตัวตลก

ความเหมือนและความแตกต่างของปัจจัยที่ส่งผลต่อการเกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในแต่ละคณะ พบว่า นักศึกษาจากทั้ง 4 คณะมีความเห็นตรงกันในเรื่องปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดความวิตกกังวลของตนขึ้นดังต่อไปนี้

1) ความประหม่าในการสื่อสาร โดยนักศึกษาทุกคนมีความคิดเห็นตรงกันว่ามักจะรู้สึกตื่นเต้นเมื่อต้องพูดหน้าห้องเรียนภาษาอังกฤษ

2) ความคาดหวังสูง นักศึกษาทุกคนมีความคิดเห็นตรงกันอีกว่านักศึกษาที่คิดว่ามีนักเรียนคนอื่นเรียนภาษาได้ดีกว่าตนจึงเกิดความวิตกกังวลขึ้น

3) ความวิตกกังวลในการสอบและกลัวการสอบตก นักศึกษาทุกคนมีความคิดเห็นคล้ายคลึงกันว่ามักจะรู้สึกตื่นเต้นเมื่อต้องทำข้อสอบภาษาอังกฤษ เนื่องจากกลัวทำข้อสอบไม่ได้

4) การปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน นักศึกษาจากทั้ง 4 คณะมีความเห็นคล้ายกันว่าตนมักจะเกิดความวิตกกังวลขึ้นเมื่อไม่สามารถเข้าใจทุกคำพูดของอาจารย์ได้และส่งผลให้เรียนได้ไม่เข้าใจ

5) ระดับความสบายใจเมื่อมีการปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา นักศึกษาทุกคนเห็นตรงกันว่าตนไม่ค่อยมีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา ส่วนมากจะมีโอกาสแค่ทักทายกับอาจารย์ชาวต่างชาติหรือแค่บอกทางนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเท่านั้น เมื่อต้องมีการปฏิสัมพันธ์กับเจ้าของภาษา จึงทำให้รู้สึกเขินอายและกลัวสื่อสารได้ไม่เข้าใจ

ทั้งนี้ มีเพียง 3 ปัจจัยเท่านั้นที่พบว่าแตกต่างจากของนักศึกษาทุกคณะ โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) วิธีการสอน มีเพียงคณะวิทยาศาสตร์และคณะครุศาสตร์เท่านั้นที่มีความวิตกกังวลในเรื่องนี้ โดยทั้งคู่ลงความเห็นว่าอาจารย์สอนเนื้อหาที่ค่อนข้างยากและเฉพาะด้านเกินไป

2) แร้งบันดาลใจและทัศนคติของผู้เรียน เป็นที่น่าสนใจว่ามีเพียงคณะครุศาสตร์และวิทยาการจัดการเท่านั้นที่มีความวิตกกังวลเนื่องจากทัศนคติในการเรียนภาษาอังกฤษของตน โดยทั้งคู่เห็นตรงกันว่าวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ยากและไม่ใช่วิชาที่ตนถนัดหรือชื่นชอบ

3) การประเมินผลเชิงลบ ทั้งนี้มีเพียงกลุ่มตัวอย่างจาก คณะมนุษยศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ และคณะครุศาสตร์เท่านั้นที่เกิดความวิตกกังวลจากการได้รับการประเมินผลเชิงลบ โดยลงความเห็นว่ามักจะวิตกกังวลกลัวที่จะพุดผิดหน้าชั้นเรียนและถูกเพื่อนหัวเราะ

ผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับ Horwitz, et al. (1986) MacIntyre (1995) และ Waseem (2013) โดยในงานวิจัยของ Horwitz, et al. (1986) พบว่าความวิตกกังวลในการเรียนภาษาเกิดจาก 3 สาเหตุหลักๆคือ ความประหม่าในการสื่อสาร ความกลัวถูกประเมินทางลบและ ความวิตกกังวลในการสอบ สอดคล้องกับ MacIntyre (1995) ที่ระบุว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนคือ ตัวผู้เรียนเอง ครูผู้สอน และการปฏิบัติการสอน ขณะเดียวกัน Waseem (2013) ที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชาวปากีสถาน ชั้นปีที่ 1 จากมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในประเทศปากีสถาน ก็พบว่าความกลัวในผลการประเมินเชิงลบ ความวิตกกังวลในการพูด ความกลัวในการสอบ ส่งผลให้เกิดความวิตกกังวลในห้องเรียนภาษาอังกฤษขึ้น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะต่อผู้เรียนซึ่งก็คือนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มรภ. อยุธยา ควรตระหนักถึงความสำคัญของประเด็นดังกล่าวต่อไปนี้

1. นักศึกษาควรตระหนักถึงความสำคัญของความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษและผลกระทบด้านลบที่อาจเกิดขึ้นได้จากความวิตกกังวลของตน

2. นักศึกษาควรตระหนักถึงความสำคัญของปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของตนและพยายามหาวิธีการแก้ไขปัญหาดังกล่าวต่อไป

3. นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ควรเฝ้าระวัง (1) ความวิตกกังวลในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่อาจเกิดขึ้นได้ของตน (2) ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา และ (3) ผลกระทบที่สามารถเกิดได้จากความวิตกกังวลในการเรียนภาษาของตัวนักศึกษาเองเพื่อเตรียมตัวในการเป็นบัณฑิต และพร้อมสำหรับการทำงานที่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษอย่างมีประสิทธิภาพในอนาคต

ข้อเสนอแนะต่อผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการออกแบบหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษ ได้แก่ อาจารย์ และกรรมการบริหารหลักสูตรวิชาภาษาอังกฤษในประเด็นเรื่อง ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ปัจจัยที่ส่งผลให้เกิดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา และผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากความวิตกกังวลของนักศึกษาดังกล่าว เพื่อให้นักศึกษาเรียนภาษาอังกฤษได้สำเร็จและอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องควรมีส่วนสำคัญในการแก้ไขปัญหในเรื่องปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาดังกล่าว

เอกสารอ้างอิง

- ฉันวดี นำแสง. (2554). *ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย: กรณีศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี*. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษเพื่ออาชีพ สถาบันภาษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- บัญญัติ เสมอเพชร; และ พลังโชค แหวนเพชร. (2556). ความวิตกกังวลและการจัดการความวิตกกังวลของนักศึกษาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในครั้งแรกของการสอนภาษาต่างประเทศ. *วารสารการศึกษาและการปฏิบัติ*, 4(2), 78-87.
- ปัทมกร กิจทวี. (2554). *ความสัมพันธ์ระหว่างการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา ระดับความวิตกกังวล และความสามารถในการใช้ ภาษาอังกฤษของนักศึกษาปริญญาโท คณะบริหารธุรกิจ*. วิทยานิพนธ์ ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ประยุกต์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เสริมศักดิ์ พงษ์พานิช. (2556). รัฐบาลไทยเรียกร้องให้ทำการเข้าร่วมการศึกษาในอาเซียน. สืบค้นเมื่อ 24 มีนาคม 2558, <http://www.dailynews.co.th/education/232556>
- อรพรรณ วีระวงศ์. (2547). การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสำหรับการฝึกสอน: กรณีศึกษา นักศึกษาวิชาชีพครูจำนวน 4 คน ในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ ปรัชญาดุสิตบัณฑิต ภาควิชาภาษาและวรรณคดีอังกฤษ มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์.
- Chan, D. Y. & Wu, G. (2004). A study of foreign language anxiety of EFL elementary school students in Taipei County. *Journal of National Taipei Teachers College*, 17, 287-320.
- Crystal, D. (2003). *English as a global language*. United Kingdom: Cambridge University Press.
- Horwitz, E. K., Horwitz, M. B. & Cope, J. A. (1986). Foreign language classroom anxiety. *The Modern Language Journal*, 70, 125-132.
- Kunt, N. & Tum, D. O. (2010). Non-native student teachers' feelings of foreign language anxiety. *ScienceDirect*, 2, 4672-4676.
- Lai, H.C., Lin, W.J., & Kersten, G.E. (2010). The importance of language familiarity in global business negotiation. *Electronic Commerce Research and Applications*, 9(6), 2010, 537-548.
- Lee, J. F. (1999). Clashes in L2 reading: Research versus practice and readers' misconceptions. In D. J. Young (Eds.), *Affect in foreign language and second language learning: A practical guide to creating a low-anxiety classroom atmosphere* (pp. 49-63). Boston: McGraw-Hill.
- MacIntyre, P. D. (1995). Language anxiety: A review of the research for language teachers. In D. J. Young (Eds.), *Affect in foreign language and second language learning: A practical guide to creating a low-anxiety classroom atmosphere* (pp. 24-46). Boston: McGraw-Hill.
- Ozuturk, G. & Hursen, C. (2013). Determination of English language learning anxiety in EFL classroom. *ScienceDirect*, 84, 1899-1907.
- Price, M. (1991). The subjective experience of foreign language anxiety: Interviews with anxious students. In E. Horwitz, & D. Young (Eds.), *Language anxiety: Theory and research to classroom implication* (pp. 101-108). Englewood Cliffs, N.J.: Prentice Hall.
- Tum, D. O. (2012). Feelings of language anxiety amongst non-native student teachers. *ScienceDirect*, 47, 2055-2059.

- Waseem, F. (2013). Anxiety amongst learners of English as a second language: an examination of motivational patterns in the Pakistani context. *International Journal of Humanities and Social Science*, 3, 174-184.
- Yamane, T. (1970). *Statistic: Introductory Analysis*. 2nd ed. New York: Harper and Row.
- Yayli, D. (2012). University summer school students' foreign language anxiety levels. *ScienceDirect*, 46, 1401-1405.
- Young, D. J. (1991). Creating a low-anxiety classroom environment: What does language anxiety research suggest? *The Modern Language Journal*, 75(4), 426-439.

Translated Thai References

- Sammephet, B. & Wanphet, P. (2013). Pre-service teachers' anxiety and anxiety management during the first encounter with students in EFL classroom. *Journal of Education and Practice*, 4, 78-87. (in Thai).
- Kittawee, P. (2012). *The relationship between the use of language learning strategies, the levels of language anxiety and English*. (M. A. thesis). Mahidol University, Thailand. (in Thai).
- Phongphanit, S. (2013). Thai government asked for participating education in ASEAN. Retrieved from <http://www.dailynews.co.th/education/232556> (in Thai).
- Weerawong, A. (2004). *Communicative language teaching in practice?: a study of four post-graduate student teachers in Thailand*. (Doctoral Dissertation). National University of Singapore, Singapore. (in Thai).
- Namsang, T. (2011). *English language anxiety among Thai undergraduate students: A study at Dhonburi Rajabhat University* (Master's thesis). Thammasat University, Thailand. (in Thai).